

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὰ ἔμαθες;
Π.— Δὲν τὰ μαθα.
Φ.— Δὲν ξέρεις, βρὲ κασιδίη,
πῶς ἔφθασε ὁ Κορονιός μετὰ τοῦ Εὐγενίδη;
Π.— Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἀληθινά...
Π.— Νομίζω πῶς τοὺς εἶδα.
Φ.— Θαρρῶ πῶ, τώρα ἔρχονται νὰ σώσουν τὴν πατρίδα.
Π.— Καὶ ἀπὸ τοῦ, βρὲ Φασουλή και ποτε, πού και πόσα;
Φ.— Ἀπὸ τὴν Πόλι γιὰ ἐδῶ προχθές και ὅσα ὅσα.
Π.— Θὰ φᾶς κομμιά ἴσὶα πιανά ἢ αὐτὴ τὴν μαναβέλα.
Φ.— Ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχονται και ἴσὴν κορφή κανέλα.
Π.— Δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σου.
Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μᾶς ἔρχονται, κοπρίτη,
μὲ σχέδια σωτήρια πατριωτῶν σπανίων
περὶ ἐνοποιήσεως τῶν παλαιῶν δανείων.
Ἄλλὰ τοὺς ἤλθε ξιφνικὸ σὲ τοῦτο τὸ ταξειδι
κι' ὁ Κορονιός ἐξώκειλε μετὰ τοῦ Εὐγενίδη
κι' ἡ Ἀ γ λ α ῖ α κάθισε κοντὰ ἴσὶα Δαρδανέλια
και μόλις τὴν ἀνέουραν μὲ χίλια δρῶ ταιγκέλια.
Π.— Τί Ἀ γ λ α ῖ α, βρὲ χαλέ;
Φ.— Τὸ πλοῖον ἐννοεῖται
ποῦ ἦτον μέσα εἰς αὐτὸ οἱ δύο Τραπεζίται.
Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἠυδόκησε και ἡ δυνὰς ἐσώθη
ὅπως ταχέως πληρωθοῦν οἱ πρό αἰώνων πόθοι
κι' ὅπως τὰ τόσα δάνεια μὴ μείνουν χωρισμένα,
ἀλλ' ὅπως ὅλα ἐνωθοῦν και συναφθοῦν εἰς ἓνα
και οὕτω τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο ἀληθεύσῃ
κι' ἡ Δύσις κι' ἡ Ἀνατολή νὰ ᾄῃ και νὰ πιστεύσῃ.
Π.— Τὸ στήθος μου, βρὲ Φασουλή, ὀλίγον ἐλαφρώθη.
Φ.— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεὸς ποῦ ἡ δυνὰς ἐσώθη
κι' ἐλπίζομεν εἰς μέλλουσαν πανήγυριν μεγάλην
κι' ἄλλο σπαθὶ νὰ μᾶς εὐρῆ ὁ Εὐγενίδης πάλιν
και νὰ ὀπλίση μόνος του τα τέκνα τῶν Ἑλλήνων
μὲ ξίφη ἀρχαιότατα τῶν πάγια Κωνσταντίνων.
Π.— Μωρὲ μὲ τοῦτο τὸ σπαθὶ μ' ἐλύσσαξες ὡς τώρα.
Φ.— Ἐγὼ γιὰ τοῦτο τὸ σπαθὶ θὰ λέγω κάθε ὥρα
κι' ὁσάκις λόγον δι' αὐτὸν τὸν Εὐγενίδη κάνω
αὐτὸ τὸ ἔρημο σπαθὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάνω.
Μὰ δὲν εἰξεύρεις τί σπαθὶ ποῦ εἶναι, Περικλέτο...
πάν ἄλλο ξίφος κοπτερόν εἰ, κόρακας ἐρρέτω.
Αὐτὸ δὲν εἶναι, Περικλή, γιὰ καθενὸς τὴ μέση,
χωρὰ σ' αὐτὸν ποῦ τὸ φορεῖ κι' ὁποῦ θὰ τὸ φορέσῃ.
Ὁ Αὐτοκράτωρ ἄλλοτε τὸ εἶχε Κωνσταντίνος,
μ' αὐτὸ τὸ ξίφος ἔγινε κατακλυσμὸς και θρῆνος

- και εἶδε μαῦρα αἵματα μαχῶν μυριοφόνων
και ὕστερα μετὰ σειρὰν ἐνιαυτῶν κι' αἰώνων
ὁ Εὐγενίδης ἔξαφνα τὸ ἔβγαλε ἴσὴν μέση
και εἰς τὸν Κωνσταντίνον μᾶς τὸ ἔδωσε πεσκέσι,
οὕτως δὲ πάλιν ὁ βλαστὸς τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
θὰ τὸ χαρίσῃ βεβαία εἰς ἄλλον Κωνσταντίνον
κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἔπειτα εἰς ἄλλον θὰ τὸ δώσῃ
και Κωνσταντῖνοι βασιλεῖς θὰ τὸ φερέσουν τόσοι
και θὰ ὑμῆ τοῦ; ἄθλους του εἰς πᾶσαν γῆν ἢ φήμη
κι' οὐκ ἀπ-στήσεται ποτὲ τοῦ Εὐγενίδ' ἢ μνήμη.
Π.— Βρὲ τί κουβένταις, μασκαρᾶ, πανάρχαιαις μοῦ κάνεις;
Φ.— Τὰ παρελθόντα πόποτε δὲν πρέπει νὰ ξεχάνης,
ὁποῖαν δέ, βρὲ Περικλή, λαλής, περὶ ἀνθρώπων
ὁποῦ νὰ σώσουν προσπαθοῦν τὸν πατρικόν σου τόπον,
ἢ ὑποδόμησαν ναοὺς και ἱερὰ τεμένη,
ἢ ὅ,τι ἄλλο δηλαδὴ βαρύνει και σημαίνει,
ἢ αὐθορμήτω, ἔδωσαν πολυτιμὸν τι δῶρον,
ἢ ξίφη ἀρχαιότατα κλεινῶν Αὐτοκρατόρων,
τὰ ἔργα και τὰς ἔξεις των ποτὲ σου μὴ λησμονεῖ
και ἂν περάσουν Περικλή και τρεῖς και πέντε χρόνοι
ἐσὺ κατ' ἐπανάληψιν περὶ ἐκείνων λάλει
ἴνα τιμὴ προσάπτεται ἴστοις δωρητᾶς μεγάλη,
μιμούνται δὲ κι' αἱ γενεαὶ τῶν μεταγενεστέρων
τὰς πράξεις τῶν εὐεργετῶν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.
Ἄν ἔξαφνα γιὰ τὸν Τσιγγρὸ καμμιά κουβέντα κάνης
τοῦ ἀπαντοῦ του τὴν πολλὴ φαγοῦρα μὴν ξεχάνης,
ἀνὸ μιλῆς δὲ κάποτε και γιὰ τὸν Εὐγενίδη
τοῦ Κωνσταντίνου ἐνθιμοῦ τὸ κοπτερὸ λεπίδι,
ἂν γιὰ τὸν Μπούμπουλη μιλῆς, θυμήσου τὰ βαπόρια,
περὶ Λεβίδη ἂν λαλής, θυμήσου τὰ παφόρια
κι' ἂν γιὰ τὸν Θόδωρο μιλῆς και τοῖς λοιποῦς σωτή-
[ρας
μὴ λησμονῆς τὰ λάχανα και τὰς χορσᾶς γεφύρας.
Πρέπει καλῶς πᾶν ἄτομον νὰ τὸ χαρακτηρίσῃς
κι' οὐδὲ ἀπὸ τὰ ἔργα των τοὺς ἄνδρας νὰ χωρίσῃς.
διότι μόνον δι' αὐτῶν καλῶς θὰ ἐννοήσῃς
πρὸς τί ἴστον κόσμον ἐκ τῶν προώρισεν ἡ φύσις.
Και ὕστερα γιὰ τὸ σπαθὶ αὐτὸ ἂν δὲν ἴμιλῃσω
θαρρῶ πῶς πρέπει, Περικλή, τὸ στόμα νὰ σφαλίσω,
γιατὶ ὡς τώρα τίποτε σπουδαῖον δὲν συμβαίνει
κι' ὁ Σύλλογος τοῦ Θεωρῆ κακαρωμένος μένει,
οὐδὲ κανένας ὁμιλεῖ ἀτίθασσος ἀντάρτης,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἄσπης
δὲν εἶναι κέντρον ὅπως πρὶν μεγάλων συμβουλιῶν
και τώρα πλέον ἔγινε χοροδιδασκαλεῖον.
Ἐν τούτοις μπάλους οἱ μικροὶ και οἱ μεγάλοι κάνουν
και Τραπεζίται πάμπολλοι ἀπὸ τὰ ἔξω φθάνουν,
ἄλλοι μονάχοι, Περικλή και ἄλλοι μὲ παρέας,
γιατὶ θαρρῶ ἀνθρώπινὸ πῶς τοῦ; μυρίζει κρέας.
Π.— Κι' ὁ μπάλος σου τί γίνεται;
Φ.— Ὅλο και πέρνει φόρα
και πρόσκλησιν προφορικὴν σοῦ κάνω ἀπὸ τώρα,
διότι προσκλητήριον ἀκόμη δὲν βαστῶ.
Π.— Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω μιὰ σφερακιά γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.

